

Fitxa 47

BINIPARRATX

DADES GEOGRÀFIQUES I FÍSIQUES:

Municipi: Sant Lluís.

Altres topònims: no se'n coneixen.

Àrees urbanes associades: Cap d'en Font, Binissafúller.

Accés: a peu, des de la zona d'estacionament no ordenat a la vora de la carretera que connecta Binidali i Binissafúller.

Orientació de la platja: sud.

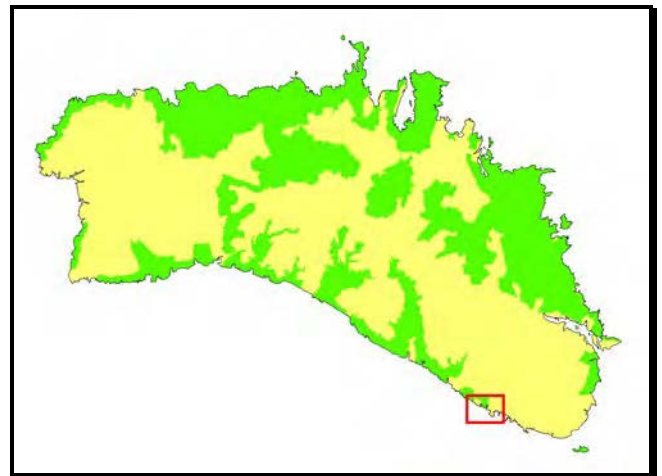
Superfície de platja: 422 m².

Llargada de platja: 20 m.

Amplada mitjana de la platja: 20 m.

Grau de freqüentació de la platja: mitjà, en plena temporada. Elevada freqüentació d'embarcacions.

Geologia de l'entorn: plataforma carbonatada del Miocè superior, formada per calcàries blanques.

Composició del sediment: d'origen carbonatat orgànic (+90%), amb alta proporció de gra fi i color blanc. Presenta força percentatge de còdols arrodonits de mida petita.

Espai natural protegit: inclosa a l'Àrea Natural d'Especial Interès Me-11.

SERVEIS DE PLATJA:

Classificació platges CIM: platja de tipus C (natural sense accés rodat).

Distància a l'estacionament: 300 metres.

Servei de socorrisme: no n'hi ha.

Altres serveis no n'hi ha.

ENTORN I PAISATGE

Aquesta platja és un bon exemple de la morfologia típica que presenta una cala assentada al final d'un barranc format per l'erosió del material càrstic. Així doncs, Biniparratx és una petita cala d'arena i còdols que es troba al final de la desembocadura del petit, però relativament profund, barranc de Biniparratx. És una cala d'arena, d'extensió reduïda, que està encaixonada entre penyals carbonatats de més de 15 metres d'alçada i força vegetats, els quals continuen més enllà de la platja fins a arribar a sortir a mar oberta uns 400 metres més enfora. Açò, i el fet que la platja estigui encarada a l'est però la sortida a mar oberta estigui en direcció oest fa que sigui una de les platges més arrecerades de l'illa.

Tot i estar envoltada de roques, el paisatge de la platja és verd, gràcies a l'abundant vegetació que creix al recer de la humitat del barranc (vegeu foto adjacent). A la primavera, el camí que davalla fins a la platja pel fons del barranc s'inunda de l'olor i del groc intens de l'argelaga, i a l'arribada a la platja sorprèn la diversitat de flors i de colors que omplen l'arenal i els penyals del seu voltant.

PLANTES I VEGETACIÓ

La morfologia de la cala fa que, com en altres casos semblants, tengui un arenal d'extensió reduïda, però relativament ric en espècies, tot i que actualment la freqüentació humana posa en perill la seva existència. Habitualment en aquestes cales costa de diferenciar una zonació en la vegetació d'arenal, i així les diferents espècies es distribueixen de manera més o menys uniforme per tota la seva superfície. Les espècies més habituals són el cascall marí (*Glaucium flavum*) (vegeu foto adjacent), el trèvol mascle (*Lotus cytisoides*), cornicelis (*Plantago coronopus*), l'iri de platja (*Pancreatium maritimum*), carc marí (*Eryngium maritimum*), ravenissa de platja (*Cakile maritima*), bledes bordes (*Beta maritima*) o *Atriplex postrata*.

ANIMALS

Aquesta cala, tot i tenir un arenal petit, té una diversitat de plantes important, i el fet d'estar situada al fons d'un barranc assegura una humitat relativa més elevada. Aquestes són unes condicions bastant favorables per a la vida i l'observació dels lepidòpters ropalòcers, és a dir, les vistoses papallones diürnes. Hi ha un gran ventall d'espècies especialitzades a viure en aquests tipus d'ambients, de les quals, unes quantes són presents a Menorca.

Així, per exemple, es poden observar: la blaveta d'ugó (*Polyommatus icarus*), que és una papallona petita (3 cm d'envergadura) amb un marcat dimorfisme sexual (els mascles són de color blau metàl·lic i les femelles són de tons marronosos amb els marges de les ales de color taronja) i es pot observar d'abril fins a final de setembre; la papallona llimonera (*Gonepteryx cleopatra*), de gran envergadura (fins a 6 cm) i amb les ales grogues amb dos punts taronges que la fan inconfusible. Aquesta és especialment abundant durant els mesos de maig i juny. La grogueta (*Pyronia cecilia*) té les ales taronges amb els marges marrons i es pot observar de final de maig a final d'agost. La papallona del gram (*Pararge aegeria*) (vegeu foto pàgina anterior) fa uns 4 cm d'envergadura i té les ales de color marró amb cel·les taronges amb ocells a dins, i és abundant de març a octubre i especialment de final de maig a principi de juny. Finalment, també es pot observar la blanqueta de la ravenissa (*Pieris rapae*), una papallona amb les ales blanquinoses i amb algunes taques negres que vola de la primavera fins ben entrada la tardor, però que és especialment abundant de final de juny a principi de juliol.

DINS LA MAR

Biniparratx té molt fons rocós, sobretot a la part més interior i als marges. En canvi, la part central exterior és de fons sorrenc amb algunes zones recobertes de posidònia. Aquestes zones heterogènies amb mescla de fons de roca, arena i posidònia són molt bones per observar peixos litorals, com ara les vaques (*Serranus scriba*), els sargs (*Diplodus vulgaris*), els esparralls (*Diplodus annularis*), les donzelles (*Coris julis*), l'envit (*Thalassoma pavo*) (vegeu mascle en foto adjacent) i d'altres.

L'alga bruna *Cystoseira stricta*, habitual a les zones rocoses ben il·luminades i no pol·luïdes de molts llocs de la Mediterrània, creix al marge dret de la cala, però és absent al marge esquerre. Potser hi té alguna cosa a veure la proximitat d'algunes cases d'estiu.

HISTÒRIA I SINGULARITATS

Al bell mig del penyal que hi ha a la dreta de la platja i a una alçada d'uns 5 metres, es poden observar unes cambres excavades a la roca utilitzades com a coves d'enterrament durant l'època de bronze pels antics pobladors de l'illa (final del I mil·lenni aC).

